

Arrest

nr. 79 985 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2012 met refertenummer 13193.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, omdat zij vaststellen *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partijen menen dat zij recht dienen te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoeken derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij

optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze aangehaald door haar echtgenote.

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Grozny, Tsjetsjenië. Op 2 november 2008 bent u in België aangekomen en de volgende dag hebt u uw eerste asielaanvraag ingediend. U was Tsjetsjenië ontvlucht omdat u er door Russische en Tsjetsjeense militairen werd lastig gevallen omwille van uw kinderen. Uw zonen A. (...) (O.V.5.178.901) en K. Z. (...) kregen in 2001 problemen met de autoriteiten. Uw dochters L. Z. (...) (O.V.6.018.965), M. E. (...) (O.V. 6.210.670), M. Z. (...) (O.V. 6.210.642) en haar echtgenoot M. S. (...) verkregen in de daaropvolgende jaren eveneens problemen met de autoriteiten. A. (...), L. (...), M. (...) en M. (...) vluchtten allemaal naar België en werden ondertussen als vluchteling erkend. U weet niet waar K. (...) zich bevindt. Op 19 februari 2009 heeft het Commissariaat-Generaal voor u en uw dochter M. E. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 12 mei 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u hiertegen aanhangig maakte bij de Raad van State werd op 2 juli 2009 verworpen. In de herfst van 2009 keerde u, met behulp van de organisatie Caritas International, op vrijwillige basis terug naar Tsjetsjenië. U ging terug naar uw man die nog steeds in Grozny woonde. Uw man had tijdens uw verblijf in België regelmatig bezoek gekregen van militairen. Ook na uw terugkeer kregen u en uw man elke zes maanden bezoek van Russische militairen die naar uw kinderen vroegen. Uw kinderen hadden immers problemen gekregen omdat zij eerder rebellen hadden geholpen. Daarnaast kwamen er ook nog geregeld lokale politieagenten langs

voor uw kinderen. In augustus 2011 kreeg u bezoek van twee personen, zijnde een Tsjetsjeen en een FSB-medewerker, die zeiden dat u één maand de tijd kreeg om uw zonen terug naar Tsjetsjenië te brengen. Indien u dit niet zou doen, zou u uw zonen nooit meer zien. Omwille van deze bedreigingen besloot u Tsjetsjenië te verlaten. Op 5 september 2011 bent u samen met uw echtgenoot vertrokken vanuit Tsjetsjenië. In de nacht van 8 september 2011 bent u in België aangekomen en de volgende dag diende u uw tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: het Russisch binnenlands paspoort van u en uw echtgenoot, rijbewijs van uw echtgenoot, het bewijs van repressie van u en uw echtgenoot, een document van Caritas International, een medisch verzekeringsbewijs, medische attesten uit Rusland (dd. onbekend; 26/09/1999; 30/09/2008; 9/06/2010; 1/07/2010; 2/07/2010), bewijs van doorverwijzing voor ziekenhuisopname (dd.27/05/2011), document van 1 consultatie bij chirurg (2010), attest van gezinssamenstelling (dd.8/07/2010), uittreksel ziektegeschiedenis, Belgische medische documenten en fiches, informatie aangaande uw suikerziekte en medicatie en een document met gegevens van een advocaat in Moskou.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-Generaal werd afgesloten op 19 februari 2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat u er niet in geslaagd was uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Zo werden er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw dochter M. E. (...) en werd er besloten dat u probeerde om identiteits- of reisbestanden verborgen te houden. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd op 12 mei 2009. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

U verklaarde dat u na uw terugkeer vanuit België naar Tsjetsjenië in de herfst van 2009 tot aan uw vertrek in september 2011 nog steeds door politieagenten en Russische militairen werd vervolgd omwille van uw kinderen die reeds enkele jaren Tsjetsjenië ontvlucht zijn (CGVS gehoor 11/10/2011 p.12-13). U stelde in het kader van onderhavige asielaanvraag dat u zich niet meer kan herinneren welke verklaringen u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt afgelegd. Echter, u gaf wel aan dat u uw verklaringen in het kader van uw vorige asielaanvraag naar waarheid heeft gedaan (CGVS gehoor 2 p.12). Op basis van deze verklaringen kan worden besloten dat u nog steeds volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden aanschouwd. Er mag vervolgens van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu dient echter besloten te worden dat u er niet in bent geslaagd om de beoordeling van uw vorige asielaanvraag te wijzigen door uw verklaringen in het kader van uw huidige asielprocedure.

Zo dient in eerste instantie gewezen te worden op een vaststelling die de ernst van de door u verklaarde vrees ondermijnt. Zo hebt u, na de beslissing van de Belgische asielinstanties op 19 februari 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, besloten om op vrijwillige basis terug te keren naar Tsjetsjenië. Vervolgens ging u, met behulp van Caritas International, in de herfst van 2009 terug naar uw woonplaats in Grozny. U wist via uw contacten met uw man tijdens uw verblijf in België dat uw man nog steeds op hetzelfde adres verbleef als voor uw

eerste vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS gehoor 2 p.4; CGVS gehoor man 11/10/2011 p.3). Echter, u stelde eveneens dat uw man tijdens uw verblijf in België nog steeds door militairen thuis werd bezocht (CGVS gehoor 2 p.14). Dat u in 2008 Tsjetsjenië ontvlucht net omwille van het feit dat er regelmatig invallen in uw woning waren door militairen (CGVS gehoor 30/01/2009 p.13) en u vervolgens in 2009 naar diezelfde woonplaats terugkeert, en dit terwijl u in België contacten had met uw man die nog steeds door militairen werd lastig gevallen, wordt beschouwd als een gedraging die moeilijk te rijmen is met de verklaarde vrees voor vervolging. Toen u tijdens uw gehoor werd gevraagd waarom u naar diezelfde woning bent teruggekeerd die u eerder was ontvlucht voor de invallen van militairen, was uw reactie enkel 'waar anders?' (CGVS gehoor 2 p.14). Er dient bijgevolg te worden besloten dat de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië op ernstige wijze werd aangetast.

Verder dient ook nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen enerzijds en de verklaringen van u en uw man anderzijds. Zo verklaarde u dat u uw Russisch binnenlands paspoort, dat u sinds 2004 in uw bezit heeft, ongeveer drie dagen voor uw eerste vertrek uit Tsjetsjenië, zijnde oktober 2008, was verloren na een inval van militairen in uw huis (CGVS gehoor 2 p.7-8). Behoudens het feit dat u niet duidelijk kon aangeven hoe uw documenten tijdens de voornoemde inval 'verloren' zijn geraakt (CGVS gehoor 2 p.7-8), dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet te rijmen zijn met uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Toen stelde u immers dat u uw Russisch binnenlands paspoort tijdens een huiszoeking in 2001 verloren was geraakt. U verklaarde toen eveneens dat u een nieuw paspoort had aangevraagd, maar nooit een ander paspoort had ontvangen (CGVS gehoor 1 p.5). Deze verklaring is logischerwijze inconsistent met het neerleggen van uw Russisch binnenlands paspoort dat op 28/02/2004 te Grozny werd afgeleverd. Verder werd u tijdens het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag geconfronteerd met uw verklaringen die u op 5/11/2008 bij Dienst Vreemdelingenzaken had gegeven, zijnde dat uw paspoort in 2001 in een brand was achtergebleven (DVZ verklaringen 5/11/2008 p.3; CGVS gehoor 1 p.7). U verklaarde tijdens uw eerste gehoor uiteindelijk dat uw Russisch binnenlands paspoort ofwel tijdens de voornoemde huiszoeking werd meegenomen ofwel tijdens de brand verloren was gegaan (CGVS gehoor 1 p.7). Toen u tijdens uw tweede gehoor op deze verklaringen werd gewezen, stelde u dat u zich dat niet kan herinneren omwille van stress (CGVS gehoor 2 p.8). Echter, deze verklaring is onvoldoende om dergelijk uiteenlopende verklaringen aangaande uw belangrijkste identiteitsdocument in Tsjetsjenië aannemelijk te maken. Bovendien verklaarde u ook nog dat uw echtgenoot uiteindelijk uw Russisch binnenlands paspoort heeft teruggevonden (CGVS gehoor 2 p.7). Uw echtgenoot ontkende dit echter en gaf vervolgens duidelijk aan dat u zelf uw paspoort hebt teruggevonden (CGVS gehoor man p.7). Deze tegenstrijdigheid bevestigt opnieuw het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Verder verklaarde uw man ook nog dat u uw Russisch binnenlands paspoort wel bij u had toen u in 2008 voor de eerste keer naar België kwam (CGVS gehoor man 11/10/2011 p.7). Op basis van deze vaststellingen dient te worden besloten dat uw geloofwaardigheid op ernstige wijze werd uitgehold. Dat u zelfs op heden geen heldere, coherente en volledige verklaringen kan afleggen over het door u aangehaalde verlies van uw Russisch binnenlands paspoort, wordt door het Commissariaat-Generaal als niet aannemelijk aanschouwd.

Tot slot wordt eveneens weinig geloof gehecht aan uw verklaringen inzake uw reisweg en de gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarde u dat u vanuit Grozny met een bus naar België bent gereisd (CGVS gehoor 2 p.10). U kon echter geen enkel land, stad of plaatsnaam opnoemen via dewelke u naar België bent gereisd (CGVS gehoor 2 p.10). Volgens u was er onderweg een douanecontrole, maar u wist eveneens niet waar dit had plaatsgevonden (CGVS gehoor 2 p.10). Bovendien had u geen idee welke documenten de chauffeurs tijdens de voornoemde controle hadden gebruikt. U wist eveneens niet of er valse documenten voor u waren voorzien (CGVS gehoor 2 p.10). Dat u zo weinig weet over de reisweg en de gebruikte reisdocumenten, blijkt niet geloofwaardig. Daarnaast gaf u ook nog aan dat u in 2007 een reispaspoort had verkregen, maar dat dit document enkele dagen na uw ontvangst door militairen in beslag werd genomen (CGVS gehoor 2 p.8-9). Uw echtgenoot echter verklaarde dat jullie reispaspoorten door de chauffeurs tijdens de controles onderweg naar België werden gebruikt (CGVS gehoor man p.8). Eveneens verklaarde uw man dat er een schengenvisum, afgeleverd door de Griekse ambassade, aanwezig was in de reispaspoorten. Hij stelde zelfs dat uw zoon K. (...) de voornoemde visums had geregeld en dat ook u hiervan op de hoogte bent (CGVS gehoor man p.8-9). Toen u met de verklaringen van uw man werd geconfronteerd, reageerde u onwetend (CGVS gehoor 2 p.18). Nochtans betreft het hier uw zoon K. (...), met wie u sinds het einde van de eerste Tsjetsjeense oorlog geen contact meer hebt gehad (CGVS gehoor 2 p.5-6, 17). Dat u bijgevolg geen enkele kennis heeft over een visum die door uw zoon K. (...) werd geregeld, waarvan uw man overigens beweert dat u wel kennis heeft, kan als niet aannemelijk worden beschouwd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bepaalde informatie aangaande uw gebruikte reisdocumenten wil verborgen houden.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat u in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Afsluitend dient er op gewezen te worden dat uw zoon A. Z. (...) en uw dochters L. (...) en M. Z. (...) respectievelijk in april 2005, januari 2008 en december 2008 in België het vluchtelingenstatuut hebben verkregen. Gelet op de bovenstaande vaststellingen van bedrieglijkheid in uw verklaringen kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag echter niet worden verantwoord. Door uw houding laat u immers niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u mij niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan voorgaande conclusies. Het document van Caritas International (zonder datum) bevestigt immers enkel uw terugkeer naar Tsjetsjenië en biedt geen aanvullende informatie aangaande uw asielrelaas. Ook het document waarop de gegevens van een advocaat in Moskou staan vermeld, biedt geen verdere informatie die de reeds geformuleerde conclusies kunnen wijzigen.

Wat uw neergelegde medische documenten uit Rusland (dd. onbekend; 26/09/1999; 30/09/2008; 9/06/2010; 1/07/2010; 2/07/2010) betreft, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel betrekking hebben op uw gezondheidsproblemen, waaronder suikerziekte. Ook een medisch verzekeringsbewijs, het uittreksel van uw ziektegeschiedenis, het document van consultatie bij een chirurg (2010) en het bewijs van doorverwijzing voor een ziekenhuisopname (dd.27/05/2011) verschaffen enkel informatie over uw gezondheidstoestand en houden geen verband met uw verklaarde asielproblemen (CGVS gehoor p.7). Hetzelfde besluit geldt voor de Belgische medische documenten en fiches en de informatie aangaande uw suikerziekte en medicatie.

Tot slot hebben ook de volgende documenten geen invloed op de eerder geformuleerde besluiten. Het Russisch binnenlands paspoort van u en uw echtgenoot, het rijbewijs van uw man, het bewijs van repressie van u en uw man en het attest van gezinssamenstelling (dd.8/07/2010) bieden immers enkel informatie aangaande persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezinsleden en deze informatie wordt niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen roepen in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de

rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partijen werpen op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partijen vestigen vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partijen staven dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit het betoog van verzoekende partijen zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partijen zich beperken tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukken, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoeren en poneren dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea

van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat zij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partijen nog stellen dat hun rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mogen antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kunnen zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partijen vragen eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partijen duiden op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet hebben verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.2.5. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en

feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de verwerping van hun asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoekende partijen zijn ervan overtuigd dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst. Zij spreken niet alleen uit hun uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in hun land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoekende partijen stellen dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoekende partijen verwijzen dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geven uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in hun land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

3.2.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen niet de minste poging ondernemen ook maar één motief van verwerende partij te weerleggen waardoor verwerende partij terecht op grond van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen besluit verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet toe te kennen.

3.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont

dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Daar waar verzoekende partijen tevens stellen dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug, wijst de Raad verzoekende partijen er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Waar verzoekende partijen dan ook stellen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt achterhaald is, komt het aan verzoekende partijen toe om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partijen brengen evenwel geen informatie bij waarmee zij aantonen dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 12: landeninformatie, deel 3, *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011) niet correct zou zijn.

Verzoekende partijen brengen geen concrete informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken, zodat zij er niet in slagen desbetreffende motivering van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich te verwijzen naar de algemene situatie van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, maar brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, 2^e asielaanvraag stuk 12, deel 3) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg

is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een 'reëel' risico op ernstige schade als gevolg van 'willekeurig' geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, 2^e asielaanvraag, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 oktober 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT